II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS HENSTILLING
af 13. juni 1985
om social beskyttelse af u-landsfrivillige

(85/308/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER —

som henviser til traktaten om oprettelse af De europæiske Fællesskaber, særlig artikel 235,

som henviser til udkast til henstilling forelagt af Kommissionen (1),

som henviser til udtalelse fra Europa-Parlamentet (2),

som henviser til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg (3), og

som tager følgende i betragtning:

Det europæiske Råd gav på sit møde den 25. og 26. juni 1984 udtryk for ønsket om, at medlemsstaterne tager skridt til at tilskynde de unge til at deltage i projekter, der gennemføres af Fællesskabet uden for dets grænser, og for at de især støtter oprettelsen af landsforeninger for europæiske u-landsfrivillige, med det formål at samle de unge europæere, der ønsker at arbejde ved projekter i udviklingslandene;

sådanne foranstaltninger, der tager sigte på at tilskynde u-landsfrivillige til at arbejde med udviklingsprojekter, vil kunne bidrage til den konkrete gennemførelse af den samarbejdspolitik, der fastlægges i forening af Fællesskabet, medlemsstaterne og landene i den tredje verden, og som har til formål at fremme den økonomiske, sociale og kulturelle udvikling i udviklingslandene;

personer, der er motiverede og kvalificerede på områder, som er relevante for u-landsarbejde, kan herved skaffe sig erfaringer og en værdifuld supplerende uddannelse i overensstemmelse med målene i traktatens artikel 128;

der bør derfor tages skridt til at fjerne de bestående hindringer for at blive beskæftiget som u-landsfrivillig;

det er en hindring for denne form for beskæftigelse, at der inden for visse medlemsstaters socialsikringsordninger ikke findes en fyldestgørende dækning for sådanne personer og deres familiemedlemmer, hverken i den periode, der tilbringes som u-landsfrivillig, eller i forberedelsesperioden eller med hensyn til anerkendelsen af en af disse perioder eller af begge;

da traktaten ikke i øvrigt indeholder den fornødne hjemmel til at virkeliggøre dette fællesskabsmål, må artikel 235 tages i anvendelse —

(1) EFT nr. C 16 af 17. 1. 1985, s. 11.
(2) EFT nr. C 122 af 20. 5. 1985, s. 80.
(3) Udtalelse afgivet den 27. marts 1985 (endnu ikke offentliggjort i Tidende).

HENSTILLER TIL MEDLEMSSTATERNE

A. — at de som et af målene for deres socialpolitik anerkender indførelse af social beskyttelse af u-landsfrivillige, eller udfyldelse af bestående lakuner på dette område ;

— at de ved »u-landsfrivillige« forstår personer, der, eventuelt i overensstemmelse med national lovgivning, udsendes til udviklingslande gennem anerkendte, ikke-statslige organisatoner, hvad enten disse modtager statsstøtte eller ej, på aflønningsvilkår, der svarer til de lokale vilkår i de pågældende udviklingslande, med det formål at yde et positivt bidrag til disse landes fysiske, økonomiske og sociale udvikling ; at de ved »medlemmer af deres familie« forstår de personer, der er defineret som sådan i den nationale lovgivning og praksis ;

— at de tager de nødvendige skridt med henblik på at få indført en dækkende social beskyttelse af u-landsfrivillige og medlemmer af deres familie, ud fra følgende principper :

1. U-landsfrivillige samt deres familiemedlemmer bør nyde social beskyttelse på samme niveau som personer, der udfører lignende arbejde i det land, de udsendes fra.

   Denne beskyttelse dækker også den periode, hvor den pågældende i henhold til sin kontrakt forbereder sig i det udsendende land.

   Denne beskyttelse bør omfatte ydelser i tjenesteperioden i et udviklingsland og erhvervelse og opretholdelse af sociale rettigheder i denne periode med henblik på social beskyttelse efter hjemkomsten.

2. Beskyttelsen bør dække følgende :

   a) sygdom ;

   b) svangerskab og fødsel ;

   c) invaliditet ;

   d) alderdom ;

   e) dødsfald ;

   f) arbejdsulykker og erhvervssygdomme, der anerkendes af den berørte medlemsstat ;

   g) arbejdsløshed efter hjemkomsten ;

   h) forsørgerpligt på Fællesskabets område.

   Ved overførsel til udlandet kan de nationale lovgivninger begrænse ydelserne eller tilpasse ydelsernes størrelse.

3. Beskyttelsen af u-landsfrivillige og deres familiemedlemmer bør tilrettelægges således, at den bliver så omfattende som muligt inden for rammerne af de nationale ordninger.

   Dette indebærer, at de u-landsfrivillige ikke udelukkes fra social beskyttelse under deres u-landsarbejde, selv om deres løn i udviklingslandet er lavere end det mindstebeløb, der berettiger til social beskyttelse.

4. Omkostningerne i forbindelse med denne beskyttelse bør dækkes på passende måde i henhold til national lovgivning og praksis.

5. Den enkelte medlemsstat bør sikre ligebehandling af de ovenfor omhandlede u-landsfrivillige og disses familiemedlemmer, der er statsborgere i andre medlemsstater, og af de ovenfor omhandlede u-landsfrivillige og disses familiemedlemmer, der er statsborgere i den pågældende medlemsstat, for så vidt fællesskabsbestemmelserne for vandrende arbejdstagere gælder for dem.

6. Medlemsstaterne bør, i det omfang det er hensigtsmæssigt, træffe deres foranstaltninger ud fra følgende retningslinjer:

1) dækningen bør ske på én eller flere af følgende måder:

a) tjenesteperioder i et udviklingsland betragtes som forsikringsperioder, beskæftigelsesperioder eller opholdsperioder i henhold til den udsendende stats lovgivning eller praksis med henblik på fastlæggelse af retten til ydelser (og, i givet fald, med henblik på beregning af størrelsen af disse ydelser) i forbindelse med begivenheder, der måtte indtræde efter hjemkomsten til det udsendende land;

b) personer, der ellers ikke længere ville være undergivet det udsendende lands lovgivning med hensyn til kortvarige begivenheder, der måtte indtræffe i forberedelsesperioden eller i selve tjenesteperioden, bibeholder retten til ydelser i en periode, der er nærmere fastlagt i det udsendende lands lovgivning;

c) der anvendes den udstationeringsordning, der er fastsat i de mellem det udsendende land og de berørte udviklingslande indgåede socialsikringsaftaler, eller i mangel af sådanne aftaler, i det udsendende lands lovgivning;

d) der kan i henhold til det udsendende lands lovgivning tegnes en frivillig forsikring for statsborgere, der er bosat i udlandet, eller, hvis en sådan ordning ikke er mulig, kan der etableres en særlig frivillig forsikring for u-landsfrivillige samt deres familiemedlemmer;

e) der kan under de u-landsfrivilliges og deres familiemedlemmers ophold i et udviklingsland ske fortsat udbetaling af løn i perioder med midlertidig uarbejdsdygtighed som følge af sygdom, svangerskab og barsel eller ulykkestilfælde.

2) Medlemsstaterne drager omsorg for, at det forhold, at de u-landsfrivilliges løn, så længe de er beskæftiget med u-landsarbejde, er lavere end det mindstebeløb, der berettiger til social beskyttelse, ikke får til følge, at de mister retten til ydelser under denne sikring eller til at tegne en frivillig forsikring i henhold til denne lovgivning.

3) a) De udgifter i forbindelse med sygdom, som de u-landsfrivillige eller deres familiemedlemmer må afholde i et udviklingsland, bør refunderes i henhold til den udsendende medlemsstats lovgivning.

b) Såfremt lægebehandling ikke refunderes, kan beskyttelsen af u-landsfrivillige og deres familiemedlemmer ved sygdom, svangerskab og barsel samt ulykkestilfælde under opholdet i udviklingslandet dog bestå i en privat forsikring.

c) Den ret til lægebehandling, som u-landsfrivillige, der er udstationeret, eller som er dækket af en frivillig forsikring, har tillige med deres familiemedlemmer, bør opretholdes således, at den også omfatter en nærmere bestemt periode efter hjemkomsten til det udsendende land, medmindre de pågældende personer allerede er dækket i denne periode i kraft af at opholde sig i hjemlandet, eller fordi de er arbejdsløse.

4) U-landsfrivillige bør i den periode, hvor de i henhold til deres kontrakt forbereder sig i det udsendende land, om nødvendigt i lovgivningsmæssig henseende betragtes som arbejdstagere, bl.a. med hensyn til retten til lægebehandling i tilfælde af sygdom og ulykke, medmindre de allerede er dækket i kraft af at opholde sig i hjemlandet. Også deres ovenfor nævnte familiemedlemmer bør være dækket i — og med hensyn til anerkendelsen af — sådanne perioder.

5) For at kunne være beskyttet i forbindelse med arbejdsløshed efter hjemkomsten skal de u-landsfrivillige og deres familiemedlemmer, der ligeledes har arbejdet som u-landsfrivillige, og som, om nødvendigt, har betalt forsikringsbidrag for den i punkt 4 omhandlede periode, kunne gøre krav på, at disse tjenesteperioder anses som forsikrings- eller beskæftigelsesperioder.

B. Senest to år efter vedtagelsen af denne henstilling tilstiller medlemsstaterne Kommissionen de nødvendige oplysninger, således at den kan udarbejde en rapport til Rådet om de fremskridt, der er opnået, og de hindringer, man er stødt på i forbindelse med indførelse af en socialbeskyttelse af u-landsfrivillige, og således at Kommissionen i givet fald kan stille forslag om yderligere foranstaltninger, der måtte være påkrævet for at nå de fælles mål.

Udfærdiget i Luxembourg, den 13. juni 1985.

På Rådets vegne

G. DE MICHELIS

Formand